

Na svět jsem přišel v roce 1981 na Wrightově-Pattersonově letecké základně, kde tehdy můj otec, statný dvačtyřicetiletý muž s předčasně šedivými vlasy a chlapeckým obličejem, působil jako vojenský lékař. Matka, drobná blondýnka s chraptivým hlasem kuřačky narozená v jednom z posledních ročníků takzvané „tiché generace“,²⁸ jen pár měsíců před Nagasaki a Hirošimou, byla o sedm let mladší než on a pracovala jako sekretářka.

Podle fotografie by mohl leckdo soudit, že jsem měl idylické dětství v dobře zajištěné rodině ze Středozápadu. Psal se začátek osmdesátých let, kdy se Dayton ještě nacházel na sklonku svého vrcholného období. Bylo to předtím, než se z průmyslového Středozápadu stal takzvaný „rezavý pás“,²⁹ město ochromil fenomén „bílého útěku“³⁰ a než se epidemie závislosti na opiá-

ÚVOD DO ŽIVOTA S MÉNĚ VĚCMI

tech v okrese Montgomery rozšířila na oba břehy řeky Great Miami. Tehdy se ještě Daytonu přezdívalo „malý Detroit“ a bylo to myšleno jako poklona. Výroba jela na plné obrátky, většina rodin žila v dostatku a lidé se obvykle těšili pocitu, že jejich životy mají smysl.

Jenže krátce po mém narození otec onemocněl a všechno se začalo hroutit. Táta trpěl vážnými psychickými chorobami – schizofrenií a bipolární poruchou, které měly ještě horší průběh kvůli jeho nadměrnému pití. Než jsem se naučil chodit, otec začal dlouze rozmlouvat, a dokonce i pěstovat vztahy s lidmi, kteří ve skutečnosti neexistovali. Ve chvílích zatemnění mysli býval agresivní a nepředvídatelný. Moje vůbec první dětská vzpomínka pochází ze dne, kdy táta v našem domě v daytonské čtvrti Oregon típl mámě o holou kůži na hrudníku cigaretu. To mi byly tři roky.

snadné, ale připadaly mu smysluplné. Poprvé po dlouhé době, možná i poprvé v životě, se nesoustředil jen na sebe. Místo konzumního stylu života se začal rozhlížet po svém okolí, přestal jen brát a začal i dávat, zajímal se o lidi, ne o věci. To se ostatně po odeznění chamtivosti stává – sebestřednost ustoupí do pozadí a přenechá místo druhým lidem. I když to Ryan původně neplánoval, pomalu začínal chápat, že není středem vesmíru.

Minimalisté

Měsíc poté, co se Ryan vzdal většiny věcí a začal si cíleně osvojovat nové zvyky, najednou prozřel a uvědomil si, že kdyby přišel na to, jak se o svůj příběh podělit se světem, mohl by tím některým lidem prokázat velkou službu. Věděl, že už delší dobu rád píše, a tak jsme udělali něco, co bylo pro dva třicátníky v roce 2010 naprosto přirozené: založili jsme si blog. Dali jsme mu název TheMinimalists.com.

Po jeho spuštění 14. prosince se stalo něco pozoruhodného – během prvního měsíce náš web navštívilo celých dvaapadesát lidí! Je mi jasné, že tím nejspíš nikoho neohromím, ale nás s Ryanem to nadchlo, protože to znamenalo, že nejméně několika desítkám lidí připadá naše psaní o životě s méně věcmi užitečné.

Další pozoruhodné události na sebe nenechaly dlouho čekat. Z dvaapadesáti čtenářů se stalo pět set, pak pět tisíc a dnes máme tu čest vyprávět o minimalismu milionům lidí ročně. Ukázalo se, že když lidem přinášíte užitek, rádi se o vaše myšlenky podělí s přáteli a rodinou, aby z nich měli užitek i oni. Být prospěšný druhým je základní lidský instinkt.

Dnes, deset let poté, co jsme zjednodušili své životy, tvoříme s Ryanem duo zvané [The Minimalists](http://TheMinimalists.com) („Minimalisté“) a pomáháme vést smysluplné

ÚVOD DO ŽIVOTA S MÉNĚ VĚCMI

životy s méně věcmi více než dvaceti milionům lidí. To všechno díky tomu, že lidé mají užitek z jedné prosté myšlenky: je důležité nelpět na věcech, abychom měli dost místa na to, co je důležité.

Co znamená minimalismus?

Minimalismus začíná u věcí, ty jsou ale jen prvním krokem. Při zběžném pohledu možná člověk snadno dojde k závěru, že hlavní cíl minimalismu spočívá v tom, oprostit se od hmotného majetku. Zbavit se nepotřebného. Omezit se. Vzdát se zbytečností. Všechno zredukovat na minimum. Nelpět na věcech.

Holly Auchová z Brunswicku v Marylandu, která si večírek uspořádala v několika místnostech, vybalila „věci základní potřeby: zubní kartáčky, zubní pastu, kartáč na vlasy, oblečení pro mě a dvě malé děti, pleny, ubrousky. Nádobí na přípravu a servírování jídla, talíře, misky, vidličky, lžíce, nože,

Hlavní poselství
minimalismu zní
zhruba takto: tu věc
pravděpodobně
nepotřebujete.

uzavíratelné sáčky, otvírák na konzervy, odměrku, houbičku na úklid, prášky proti bolesti, hračky do vany, šampon, žínky, ručníky, kalendáře, propisky, pravítko, sklenku na víno (!), nabíječku telefonu, polštáře, příkrývky, generátory bílého šumu, kávovar a potřeby na přípravu kávy, vitamíny, dětské hrnečky, toaletní papír a splachovací vlhčené ubrousky“.

Ian Carter z Fleetu v anglickém hrabství Hampshire, jehož večírek se také konal v několika místnostech, si vybalil „počítač, nějaké finanční výkazy, jednu propisku, skener a basketbal“. Navíc si na večeri pozval hosty, takže musel vyndat i „několik talířů, rychlovarnou konvici, čaj, kávu, sklenice a příbory“. Díky experimentu neměl Ian se svými hosty o téma hovoru nouzi.

Někteří účastníci potřebovali během prvního dne jen pár věcí. Autumn Duffyová z Toana ve Virginii, která měla sbalenou jednu místnost, vytáhla z krabice „šaty, svetr a běžné hygienické potřeby“. Jiní se tolik neomezovali – třeba Ellie Dobsonová vybalila „kompletní výbavu na turistiku, protože jsem se chystala jet tábořit. Teprve když jsem všechno vyndala z batohu, došlo mi, že jsem většinu věcí mohla nechat doma.“

Po skončení třítydenního večírku se mohli účastníci rozhodnout, jak s přebytečným majetkem naloží: jestli ho prodají, darují, dají k recyklaci nebo si ho nechají. Mnozí se vytríděných věcí zbavili, jiní se zase rozhodli, že se ještě s vybranými položkami nerozloučí. S některými příběhy se podrobněji seznámíme v dalších kapitolách.

MINIMALISTICKÝ TIP PRO ŽIVOT S MÉNĚ VĚCMI

Do zásoby

Ujasnili jsme si, že je nutné přestat lpět na zbytečnostech, které si schováváte pro všechny případy. Také jsme si vysvětlili, kdy je dobré připravit si pár nezbytností pro případ nouze. Jak ale přistupovat k věcem, o nichž bezpečně víte, že je jednou budete potřebovat? Takové zboží si můžete v rozumném množství nakoupit do zásoby. Většinou se jedná o spotřební položky, a i když mohou na první pohled připomínat záludné schraňování pro všechny případy, v jednom zásadním ohledu se přece jen liší: s jistotou totiž víte, že je jednou použijete. Nikdo si nepořizuje toaletní papír po čtverečcích, tekuté mýdlo po kapkách a zubní pastu po jednotlivých porcích. Nakupujete je v přiměřeném množství do zásoby. Klíčem k nelpění na věcech je tedy schopnost upřímně si přiznat, které zbytečnosti schraňujete jen pro všechny případy, kdybyste je náhodou někdy potřebovali, a které zboží nakupujete do zásoby, protože je jednou potřebovat budete.

Dovětek: Věci

Zdravím vás! Tady Ryan Nicodemus. Na konci každé kapitoly najdete mnou sepsaný dovětek, který vám pomůže zamyslet se nad tím, co jste si právě přečetli, a nabyté znalosti uplatnit v praktickém životě.